

med madamer, des, samme de fleste skedes aflynde mænd, så farsmannede han - endskånt hav ellers rigtig skæmmede på den fremgang hans 4 høngrenne hovedløse drønge gjorde - mig således, at jeg hørte at kende mændet til skade for lysestøberiem, sagde op, og rejste ud fra den 31 marts, som var 1de påskedag, farat tage til København; thi læsningerne af Holbergs lærnebøksbeskrivelse havde igen opvalst en smidt lys og ørgessrighed hos den teologiske lysestøber. — Søgte embedet i Hesselager

Ved min ankomst til Ålborg, hvor jeg ville opholde mig nogle dage hos min modet, træfte jeg en færdens hundring Beck, som rådede mig, da jeg ikke havde få spense at ligge far i København, at blive i Ålborg til pinsedag, da jeg sagtens, sagde han, kunne få den ekamen i juli

måned; thi Philologium bruges da ikke, som først blev befaleb 1790. Han på bog rig at løse de svære knuder med + ÷ etc. og læste matematik hver aften med mig, og således gik siden til iginfør pinkedag. Da viste han mig en aften et brev, han havde fået om Hesselagers degratkald fra sin familie, som rådede og farmede ham til at soige dette Nonplusultra degratkald. Han spurgte, hvad jeg syntes derom? Hvor til jeg svarede, at det kom an på, hvad han syntes om det; og da han spurgte, om jeg ikke ville have det, benagtede jeg det, da man forlangt havde tilladt mig Norup degratkald - og jeg, da jeg var i Svanninge, godt kunne have fået Horne, som havde ord far at være et af de

bedste i landet. Købte efter samme afgangsdag og samme resultat. Den 3de afgang kom det altså på bare. Han mente, at jeg burde sige det, og da jeg spørgte, hvorfor han ikke ville have det, sagde han, at det vidste han ikke, men ville jeg sage det, så ville han sage det første degratkald, der blev ledigt. -

Jeg begyndte nu at overveje: at jeg ikke havde få penge til ligge i København fast, og let ifølge mit temperament kunne geraide på afrejse, men især virkede den i Spanninge indskrænke fæste hos til Forsynets bestyrelse. Jeg besluttede da at sige det, fuldkommen overbevist om, at jeg ikke fik det, dessom det ej var Guds vilje, men endelig, at det allt havde været ledigt i nogen tid, var det vel alt givet bort. -

En yndig farørsdag den 5. maj began

jeg mig da på vejen på Apostlenes heste,
og for at ingen skulle få at vide, hvor jeg
ville hen, ellers, at jeg havde søgt et degne-
kald, spurgte jeg vej fra by til by; men
updagede på den rejse, at man ej med
sikkerhed kunne stille fra kirke til præst;
Så da jeg i Frørup spurgte vej til Øxundrup,
og en mand, som fulgte mig ud af byen,
viste mig kirken og spurgte, hvem jeg
ville besøge i Øxundrup, svarede jeg præsten.
Han mente vel præsten i Langa, sagde han;
Så i Øxundrup er der ingen. Det forstår
jeg, sagde jeg, men jeg skal jo dog igennem
Øxundrup? Nej, det behøres ikke, sagde
han. Jeg vil vise ham en genvej til
Langa. Lidt rød blev jeg sagtens over
min fejlslutning, men svarede, at jeg
høst ville følge kørerøjet, skynde al

sige farvel og trakede af.

Ted middagstid kom jeg til Hesselager
og sågle præstegården. Så snart jeg trådte ind
i gården, sagde præstekonen, som også rådede
der - der kommer en, vil han såge degne
kaldet, skal der ingen andre have det. At
hun således kunne fasse gode tankes om
mig, ved blot at se mig igennem vind-
uet, har jeg aldrig kunneth glenme
hende. Man sad ved bordet, og bød
mig spise med. Jeg var ganske fremmed
i henseende til familien. Den gamle
præst hr. Landt henviste jeg da straks på
hun med det blå bånd for præstew;
men der var tillige en høj midaldrende
mand i en gammel frakke og en
skidet barnuldshue. Hvo det kunne
være, var ej let at gætte. Han

ved bordet, hel simpel klædt med hvæ-
gams hul og røde ærmer, en ilden da-
maskes hætte med lærettes hænd, kunne
jeg ej vel antage for præstekonew, og da
jeg hørte, at hun sagde han til den gamle
en vane, hun havde fra den tid, hun
kjente ham som husholdsske i den første
kones tid, ansa jeg des for umuligt. - Hr. Laurits
instedte straks samtalen ved at sige, at han
vist kunne gætte mit døinde, hvortil jeg svæ-
rede, at jeg egentlig agtede mig til Hessel-
agergård angående degnkaldet, men tro-
ede, at f. i. al vide het, om det var givet
bord. Han svarede: at det ikke behøvedes,
da kirkepatraneu, Camererasid Kræggum
havde overladt valget til ham og Capel-
lancen hr. Winding-manden med bæn-
keldshære. —

fortsættes i hafle "

Men før tider kunne jeg ingens underst-
retning få savnau, da man havde til-
købt en af deres familie kaldet, og dersam-
tan ville mægtige det, kunne ingen anden
få det; men fra ham kunne de næppe
få svart før om 8 dage, og det hæstede
uel heller ikke. Jeg savarede, at jeg ville
rejse til København 1ste pinsedag. Det
blev da besluttet at sendt bud til ham,
sau var landmåler, Heidmester, mada-
mens beroeder, det lå på opmåling ved
Lundsgård ned Trelleminde, og jeg skulle
da få besked næste torsdag. Men næppe
var denne aftale givet, før end det til
alles forundring - kom et brev fra ham
ved lejlighed, at han ikke ville have det.
Hvor jeg da hydligt ifølge mit system
sa i Guds finger. Man havde nu affspist,

og hr. Winding fulgte mig ned i degne-
haligen, hvor det var nikkos lysthus og
det nye hins med ^{kvin} ~~gæst~~ kammeret på
3 fag stak mig i øjnene.-

Enken så såre syg og bedrøvet
ud, samog hendes modet og ensygelig
sister, men det måtte jo være Guds
willie, at jeg skulle oprette enkensit
tab, og være de syges forsørger her,
tunkle jeg og slap så far al rejso til
København, hvorstil jeg kunne havde få
penge. Da jeg kom tilbage til præster-
gården, var madamen blevet pynket,
og jeg erkendte hende nu for præstens
hustru. De blev nu ved den gjorte
aflale, at jeg næste torsdag får pins-
dag skulle få bøse, og ifald jeg blev
antaget, sam man troede, kunne

jeg synge på prøve Trinitatis søndag. —
Jeg har fastalt disse ubelydige smålinger så
fuldstændigt, dels fordi de endnu står så
levende for mig, dels for at vide, hvilken
samuelighed, der på den lid faaet skod i et
hus, som var såre gæstfrit og et af de
rigeste her omkring, hvor præstekonen
gik så simpelt klædt, som nii ingen
handedoktor eller bændepige går til
daglig brug. —

I midterstid da jeg ingen attestes,
stolende på mit arlige ansigt, producere-
rede, måtte man dog erkynndige sig
lidet om min karakter og opførsel,
og næglet jeg næppe trox, at nogen
på den lid kunne have noget imod
mig, ansa° jeg des dog også for for-
synets bestyrkelse, at man netop

henvenstre sig til 2 sledes, hvadfra jeg blev overvælt med al mulig ros. Præsten henvenstre sig nemlig til præstetil i Frørup, hvor min modter havde tjent i 9 år, til hvem blev gift, og capellaren til den unge Schüttmann, der, samtidens ved Nyborg skole havde kendt mig noje, havde megen agtsomhet for mine kundskaber og moraliske opfattelser, gav mig de fordelagtigste anbefalinger. Fra degneholigheden henvendte man sig til degnen ^{Au} Isolpe i Øuse, og denne igen til sin svøger, degnen ^{Au} Bogard i Rønninge, hvor jeg 14 dage i forvejen havde været i besøg med Beck og i en desværre mellem ham og ^{Au} gården for alvor holdt på den sidstes øgg imod Beck og desved vindet hans yndest. Han skrev: Han kunne komme en student af det navn, og var det han, så kunne han gratulere,

da han i lang tid ikke havde kendt et mæse
sat og dækket ringt menneske. -

Lad ikke dette undre dig, min kære
leser, at jeg i alt dette havde færsynets be-
styrkelse, og at denne tro og tillid var så
fast og stærk. Fugten af mine lære havde
upvakt mindste trivl ellers religiøse skub-
ber i min unge sjæl, da Jørvæskaffede
osmøk at bestille foruden med al sin til-
lægslæring. Min theologi lærte jo: at in-
det ikke del ringeste sker uden Guds mit-
tie og tilladelser. Jeg havde så ofte på Ebra-
isk gennempløjet de 5 Mosebøges og indpodet
til mig Guds farelse med Abraham, Isak
og Jacob med Moses og Israelitterne, og havde
antaget og tractet alt dette lige efter bog-
staven, hvat dan skulle det falde mig
ind, at twile om at den gode fader i

himlen, hvem jeg så tilledsfuld var vælde morgen og aften, ikke skulle have an-
søgt fax mig, og ikke berolige mig; thi min modet, der dog i det mindste havde vundet i mig at se en præst, var ikke fø-
nøjet med dette skridt, og endnu mindre min neckst, det sagde mig, at jeg ikke havde behovet at lære så meget for at blive degn. Rigtignok skuvede ordet; "Hun en degn," stemt is mine ører, inden jeg blev vaut til det. Tel antages jeg ikke nu så ganske dette mageligheds system, men trost, at mennesket ved at bruge sin fornuft, hvis selv arbejde, og ikke således lade sig borttrykke fra sit foresatte mål, og trost med sine gamle; Enhver er sin egen lykkes smed; dette har jeg lært, men aldrig at anvende. Men magtes han

ikke i henseende til denne, fortuna", at ofte
en flyvetanke, et blot vod, et højest ubetydeligt
tilfælde, en såre ringe ting giver knælen,
hvorpå vi står, et sidant stød, at hūn,
om ikke juist vendes bunden i vejret, dog
langt fra ikke kommer til at stå, hvor
man agtede; men negle kan jeg ikke, at
Gud gjorde det vel allsammen, sa' at sa-
gen fik et godt udjald. Visnuak kunne jeg
med mine kundskabes næst et højerebin
i stanen, men nu mere lykke og flere
glader end i Hesselager, et særerumt, og
smukt var det, at jeg med mit sang-
vinske temperament, højelige hjerle uden
faste grundsænkning var blevet farfost i
København til lidenskab, eller havde
måske fået en præstegård i Jylland, hvorf
man betalte areal-skatten og var død

som en prækker, istedetfor jeg nu anses
for velhavende mand i min stilling.

All dette undgik jeg nu, ved at komme
imellem lidt mellem af den gamle
verden og den gamle arighed, hvor
min karakter fik en sådan fasthed
og en sådan afsky for hørerendrejser og
rækker, at den ej har kunne rækket,
næglet jeg siden har haft lejlighed nok
til at lære det. -

Jeg fik nu efter aftale brev om
torsdagen d. 5 maj, gik til Hesselager
om lørdagen og sang om søndagen
til alles fornøjelse og tilfredshed - sam-
et orgelværk sagde hænderne, sam ved
kunne have et slags rimelighed, da
jeg i 6 år havde haft min plads på
orgelværket i Nyborg - og blev anlagt